

Да ли се политика „Слаба Србија – јака Југославија“, уобличена још у „Титово време“ и даље спроводи и зашто господари наших судбина „стабилност“ региона покушавају да изграде слабљењем Србије и распарчавањем српског етничког простора?

Сећате ли се крилатице „Слаба Србија – јака Југославија“? Она се, наравно није смела изговарати јавно, али је својевремено обележила готово пола века наше историје и одсликавала политику која је, од Другог светског рата, а посебно од „чувеног“ Брионског пленума до распада Југославије вођена на овим просторима.

Јер, није потребно много мудрости како би се утврдило да је, у „титовој“ Југославији (нарочито у последње две деценије њеног постојања), упркос причама о братству и јединству вођена политика која је то имала за циљ. Због такве политике, после Другог светског рата само су унутар српског етничког простора настајале нове нације, због ње је од шест република бивше СФРЈ само Србија имала покрајине, због ње је прећуткивано (често и подстицано) насилно исељавање Срба са Космета, због ње је, на перфидан начин уништавано село и вршено неселективно пресељавање индустрије из једног у други крај земље. Коначно, резултат такве политике био је и устав из 1974. године којим су републике и покрајине добиле атрибуте државности, а тзв. „ужа“ Србија доведена у положај парије, коју нико ни за шта није морао да пита. На тај начин је, практично припремљен терен за распад Југославије, са последицама које смо имали прилике да осетимо.

Сваки покушај да се укаже на суштину и последице такве политике био је, наравно осуђен на неуспех. Сви који су се усуђивали да о томе нешто (јавно) проговоре били су етикетирани као „непријатељи братства и јединства“, „противници социјалистичког самоуправљања“, „реакционари“, „националисти“.... После Брионског пленума и устава из 1974. са јавне сцене су, под овим и сличним изговорима (попут оног да „не разумеју наш пут у социјализам“) уклоњени и они српски комунисти који су покушавали да се супротставе таквој политици. Под посебним притиском била је, наравно и Српска православна црква. Тада је формирана и једна нова „елита“ која је имала привилегован положај у друштву и задатак да буде чувар и тумач постојећег стања.

Чему ово путовање у прошлост? Зато се историја, по свему судећи (опет) понавља. Наиме, политика „Слаба Србија – јака Југославија“ је, чини се актуелна и данас, само што

се, у измењеним идеолошким и историјским околностима, у нашем времену може свести на паролу – „Слаба Србија –стабилан западни Балкан“.

Као што је некада требало ослабити Србију како би се „очувала“ стабилност Југославије, тако се и данас, у глобалним геостратешким играма „стабилност“ тзв. западног Балкана „чува“ цепањем српског етничког простора и слабљењем Србије, као матице нашег народа. Другим речима, морамо прво бити подељени, расцепкани у више држава и ослабљени, па тек онда постати кандидат за „евроатланске интеграције“.

Зато се сурови, грађански рат настао распадом бивше Југославије, већ годинама представља као покушај стварања „велике Србије“, због тога су данас кандидати за Европску унију чак и оне државе које су (попут Хрватске) етнички готово очистиле своју територију, због тога нас је, 1999. године посетио „Милосрдни анђео“ и припремио терен за отцепљење Космета... Коначно, због тога је и заједништво Србије и Црне Горе било осуђено на пропаст, због тога су на овим просторима (опет) настале нове нације, језици и цркве, зато се у Србији праве „државе у држави“ и кроз тзв. „регионализацију“ наставља њено распарчавање...

И као што су некада сви који су покушавали да укажу на последице такве политике били осуђивани као противници „нашег путовања у светлу будућност“, тако се и данас сви који не пристају на политику „Слаба Србија – стабилан западни Балкан“ називају „противницима евроатланских интеграција“. Као што је, некада постојала „елита“ задужена да проналази „непријатеље самоуправног социјализма“, тако и данас постоји „елита“ чији је задатак да нас „ослободи националистичке прошлости и окрене европској будућности“. Сви који нису спремни да на то беспоговорно пристану, по њима су „заточеници прошлости“, „националисти“, па чак и „симпатизери ратних злочина“ и „клерофашисти“. Да ствар буде још интересантнија, често се ради о истим људима (или њиховим потомцима) јер многи који данас у Србији представљају ту „проевропску“ елиту били су „елита“ и у бившем режиму.

Зашто је и онда и данас било потребно прво ослабити Србију, па тек онда градити „стабилност“ региона. Зашто су и бивши и садашњи господари наших судбина подржавали само оне српске политичаре (и тзв. интелектуалну елиту) који су отворено или прећутно пристајали на такво стање ствари, а све који су се томе супротстављали на овај или онај начин уклањали са јавне сцене? Зашто се „срећнија будућности“ једног региона (свеједно да ли социјалистичка или европска) гради на животу без бога, на недоследности, неправдама и неистинама чије ће се последице, кад-тад осетити? И може ли таква будућност заиста бити „срећна и просперитетна“?

Слаба Србија – стабилан западни Балкан

Пише: Јован Гајић
субота, 06 март 2010 09:14

Може, кажу њени протагонисти. Треба само све неправде опрвдати паролом да „Европа нема алтернативу“, пристати на политику „Слаба Србија – стабилан западни Балкан“... и „срећна будућност“ неће нас мимоићи.